

Ponieważ zostało ustalone, że powódka nie podpisała zapisu na sąd polubowny, ani przez umieszczenie swego podpisu, ani ręcznego znaku, słusznie orzeczono bezskuteczność wyroku sądu polubownego, wydanego na podstawie takiego zapisu i to odnośnie do obojga powodów; z natury bowiem stosunku prawnego, jaki wyrokiem sądu polubownego miał być ustalony, jest widoczna jednolitość interesu dla obojga powodów.

**Orzeczenie Sądu Najwyższego
z dnia 14 sierpnia 1923 r.
Rw 2287/22**

Z uzasadnienia:

Sąd Najwyższy zatwierdzając wyrok sądu odwoławczego, orzekł w motywach, co następuje:

Ponieważ zostało ustalone, że powódka nie podpisała zapisu na sąd polubowny, ani przez umieszczenie swego podpisu, ani ręcznego znaku, słusznie orzeczono bezskuteczność wyroku sądu polubownego, wydanego na podstawie takiego zapisu i to odnośnie do obojga powodów; z natury bowiem stosunku prawnego, jaki wyrokiem sądu polubownego miał być ustalony, jest widoczna jednolitość interesu dla obojga powodów. Ocena sprawy przez sąd odwoławczy jest trafna, tak, że wystarczy odesłać pozwanego do pobudek zaskarżonego wyroku, nie odpartych wywodami rewizji, które zresztą powołują się w przeważnej swej treści na wywody apelacji.

Na wywody rewizji zauważa się jeszcze, że twierdzenie, iż strony wyraźnie postanowiły sporządzenie i podpisanie w sądzie zapisu na sąd polubowny, jest nowością.

Ponieważ okoliczności, wśród jakich sporządzono zapis na sąd polubowny, zostały dostatecznie wyjaśnione, nie zachodziła potrzeba słuchania jeszcze jako świadka sędziego, który prowadził rozprawę, ani ponawiania dowodów przez innego sędziego, czego pozwany niczem nie uzasadnia; dlatego przeprowadzenie lub nieponowienie tych dowodów, nie

przedstawia wadliwość postępowania, zwłaszcza, że pozwany nie stawiał takiego wniosku w postępowaniu w pierwszej instancji.

Źródło: OSP 1924, nr 1, poz. 14